

DANS IN TIJDEN VAN CORONA

Met dank aan corona moet dans het ineens zonder een van zijn belangrijkste tools doen, de aanraking. Een serieuze domper en tegelijk een kans om uit te zoeken hoe hedendaagse dans social distancing veilig kan overbruggen. Van het schouwburgpodium van 30CC in Leuven naar een projectiescherm, van workshops naar physical podcasts en YouTube, van fysieke brainstormen naar zoomen over de hele wereld. Passerelle op haar best: verbinden in tijden van afstand.

LOUD

ZOË DEMOUSTIER DANSER, MAKER EN COACH

Toen ze acht was, danste Zoë mee bij kabinet k in een productie van FABULEUS. Zo kwam ze terecht bij FABULEUS, waar ze de liefde voor het werken met jonge mensen op scène meekreeg: "Omdat ik zie wat dans met jongeren kan doen." En nu is ze, eindelijk, bij Passerelle geland: "Ik had al vaker van Passerelle gehoord maar op de een of andere manier bleef dat ver weg. Vorig jaar ben ik beginnen praten met Judith en Pol en toen is alles heel snel gegaan."

Dat 'snel' dreigde terug on hold gezet te worden omwille van corona. In het kader van LOUD, een project van Stad Leuven en het European Forum for Urban Security (EFUS), was Zoë een traject opgestart met jongeren van het H. Hart in Kessel-Lo rond discriminatie en polarisering. Die thema's bleken heel erg te leven bij de jongeren, maar door corona werden de sessies halverwege abrupt stopgezet. En daarmee meteen het toonmoment dat was voorzien in 30CC in Leuven. Uit waardering voor de jongeren en hun engagement, en omdat Zoë voelde

dat ze er nood aan hadden om hun verhaal te kunnen brengen, ging Zoë met Passerelle op zoek naar een alternatief.

Het werd een dansfilm. En ook een beetje een family business: de vader van Zoë werd ingeschakeld voor de opnames en de montage, de moeder zorgde voor de kostuums. Allemaal netjes binnen de bubbel. Waar de oorspronkelijke voorstelling eerder abstract zou zijn en vooral rond dans draaide, maakte het filmformat het mogelijk om de jongeren letterlijk aan het woord te laten. Ze leerden voor de camera bewegen en interviews geven, teksten werden omgezet in slam poetry, enz.

Zoë vindt het nog altijd "ongelooflijk hoeveel ze konden en wilden proberen. Er waren weinig of geen communicatiedrempels ondanks hun verschillende achtergronden en culturen. En ze zijn allemaal doorheen het project gegroeid." Ze bekeek ondertussen al samen met de jongeren de eerste montage: "Het was fijn om elkaar terug te zien en je voelde ook dat ze trots waren dat ze hun boodschap hadden kunnen brengen." Deze bijzondere dansfilm wordt straks ook in andere scholen en omgevingen getoond om het wij-zij denken te helpen doorbreken.

"Passerelle op haar best: verbinden in tijden van afstand."

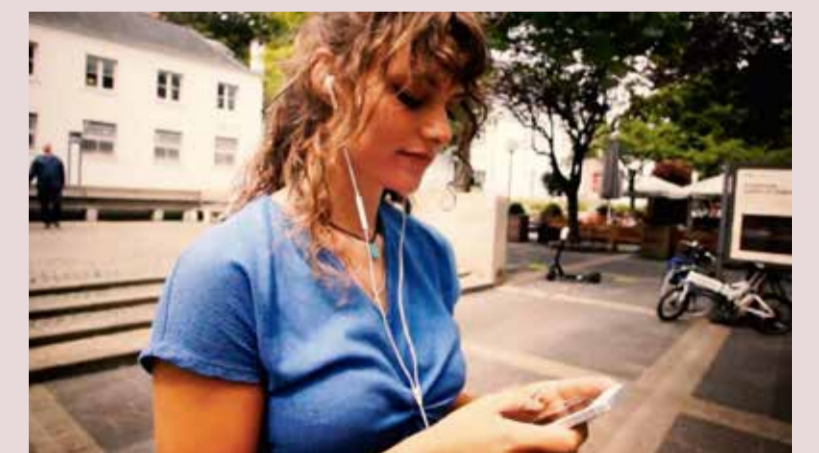
Een physical podcast

Naast het in sneltempo omturnen van een jongerentraject naar een dansfilm, hielp Zoë ook mee nadenken over nieuwe projecten die meteen coronaproof zijn. Eén wel heel bijzonder project werd de 'physical podcast'. Judith Clijsters was sowieso al aan het nadenken over de zin en betekenis van dans in deze tijd. Toen deze tijd ineens de coronatijd werd, werd het belang van dans en beweging alleen nog maar duidelijker.

JUDITH CLIJSTERS ARTISTIEK MEDEWERKER PASSERELLE

"Wat wel nog mocht tijdens de lockdown, was wandelen. Ik hoorde de hele tijd mensen vertellen over de nieuwe plekjes die ze hadden ontdekt tijdens hun zwerftochten door eigen stad of dorp. Ik dacht hoe tof het zou zijn om die wandelingen nog wat extra te pimpen. Met een soort storyteller in je hoofd die je verbeelding prikkelt terwijl je aan het wandelen bent. Die je doet rondkijken en stilstaan op een andere manier. Die je grappige, kleine instructies inluistert, zo van 'glimlach', 'zwaai je armen', of 'wandelen op een groovy manier'. Zonder dat de andere mensen rondom jou doorhebben wat je aan het zien, of voelen, of denken bent. Zonder dat ze beseffen dat je met de stem van een storyteller in jouw hoofd rondwandelt."

"Ik heb de idee afgetoetst met een aantal dansers en coaches van Passerelle. En zo zijn we, helemaal online via WhatsApp en Zoom, de podcast beginnen uitwerken, vanuit België, Frankrijk, Duitsland. De enen trokken de verhalen naar zich toe, de anderen werkten de bewegingen uit. We wisselden telkens uit zodat de tekst de beweging kon voeden en omgekeerd. Niet zo evident als je elkaar niet live ziet, maar wel tof om toch samen iets te kunnen creëren. Uiteindelijk hebben we met zeven heel intensief aan de podcast gewerkt. Roosje Horckmans heeft er meteen ook een film van gemaakt. Zo hadden we ook zelf als maker en danser een 'resultaat' in handen."

"Tof om toch samen iets te kunnen creëren."

ZOË DEMOUSTIER DANSER, MAKER EN COACH

Zoë heeft het niet zo voor "al dat digitale, live streaming of captaties van voorstellingen en zo". Maar voor de physical podcast was ze helemaal gewonnen: "Ik vond dat een supermooi project. Misschien omdat het auditief is en je zo helemaal intiem en persoonlijk bij de mensen binnendringt. Het was ook tof om met mensen samen te werken die ik nog nooit live ontmoet had. Op den duur is iedereen met iedereen aan het zoomen vanuit Parijs, Berlijn, Antwerpen. Absurd eigenlijk, maar het werkte wel."